

къмъ югъ, гледахме тоя тѣженъ край. И сякашъ нашето спирание не бѣше случайно, а необходимо и неизбежно. Трѣбваше да почувствуваме дълбоко въ душитѣ си, колко сѣдбоносна и колко свята е крачката, която трѣбваше да направимъ. Замисленото спирание на Цезаревитѣ легиони предъ Рубиконъ.

Къмъ обѣдъ частитѣ на авангарда заслизаха отъ върховетѣ, събраха се и въ дълга колона се запусаха надолу, минали вече границата. Облаци отъ прахъ чертаеха тѣхния пѣтъ изъ тъмната гора. Скоро и ние трѣгнахме. Помня, минавахме покрай запрегнати орджия, които чакаха да заематъ мѣстото си. Внезапно, въ дѣсно отъ насъ се разнесе тежкъ, продължителенъ гърмежъ. Първиятъ топовенъ гърмежъ! Зловещиятъ и сѣдбоносенъ сигналъ за кървавата война, която вече почваше. Боятъ се водѣше отъ 2. бригада на нашата дивизия, която се движеше успоредно съ насъ. Собствено, това бѣха малки схватки съ слаби турски части. И предъ насъ всѣка минута можеше да се яви неприятель. Войницитѣ изведнѣжъ станаха внимателни и предпазливи, патрулитѣ, подобно на ловци, дебнѣха и се взираха напредъ. Никой вече не напускаше колоната, всѣки гледаше да бѣде близо до другаря си, мълчеше все повече, и очитѣ по-често се взираха едни въ други.

Изминахме гората, слѣзохме вече въ по-